

בס"ד, ש"פ נצבים-וילך, כ"ה אלול, ה'תשט"ז*

(הנחה בלתי מוגה)

אתם נצבים היום כולכם לפני הוי' אלקיכם ראשיכם שבטיכם גו' מחוטב עציך עד שואב מימין¹, הנה פרשה² זו קורין לעולם קודם ראש השנה. ומרומז במלת היום דקאי על ר"ה, כמ"ש³ רבינו שקיבל מרבו המגיד ורבו מרבו הבעש"ט דהיום קאי על ר"ה⁴ שהוא יום הדין, וכמ"ש⁵ ויהי היום, ותרגם והוה יומא דדינא רבא, דר"ה הוא יום הדין ומשפט, וזוהי הברכה אתם נצבים היום כולכם, שאתם כולכם מראשיכם שבטיכם עד חוטב עציך ושואב מימין, נצבים קיימים ועומדים⁶ והיינו שזוכים בדין.

ב) והנה איתא במדרש⁷ ע"פ⁸ ולקחתם לכם ביום הראשון הה"ד⁹ יעלוז שדי וכל אשר בו, יעלוז שדי זה העולם כו'¹⁰, וכל אשר בו אלו הבריות וכו', לפני מי, לפני הוי', למה, כי בא בר"ה ויוהכ"פ, מה לעשות, ישפוט תבל בצדק ועמים במישרים¹¹. וצריך להבין מהו השמחה דיעלוז שדי וכל אשר בו מהמשפט, הלא זהו דין ומשפט, ולכאורה יותר טוב בלי משפט כלל. וביותר יפלא, שהרי אמרו רז"ל¹² שאפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה הי' בעיניך כרשע, ואמרו רז"ל¹³ ג'

(* התחלת וסיום המאמר — הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ויצא לאור בשעתו בתור הוספה ל"מאמר שופטים ושופטים — תרל"ג" שיצא לאור — בתוספת מ"מ והערות מכ"ק אדמו"ר שליט"א — בקונטרס בפ"ע*) (מוצאי ש"ק, כ"ה אלול, ה'תשט"ז), ולאח"ז בסה"מ תרל"ג ח"ב ע' תסא ואילך; שם ע' תרח"ט. ב"פתח דבר" שם: "המאמר שנאמר בש"פ נצבים וילך, כ"ה אלול שנה זו, הוא המאמר שופטים ושופטים הנדפס בזה — עם איזה שינויים ובהוספת התחלה וסיום".

להלן בא גוף המאמר (מלבד ההתחלה והסיום) כפי שנאמר ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א הנחה בלתי מוגה בתוספות מ"מ, ואיזה הערות מכ"ק אדמו"ר שליט"א שנעתקו מקונטרס הנ"ל.

- (1) ר"פ נצבים.
- (2) ראה לקו"ת ר"פ נצבים (הערות כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל).
- (3) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ג ס"ע תל ואילך. נעתק ב"היום יום" כה אלול.
- (4) ראה פענח רזא ס"פ נצבים. לקו"ת שם.
- (5) איוב ב, א.
- (6) ראה תנחומא ר"פ נצבים.
- (7) ויק"ר פ"ל, ד.
- (8) אמור כג, מ.
- (9) תהלים צו, יב.
- (10) עד כאן הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.
- (11) כ"ה במדרש לפנינו. וכן הועתק גם ברשימות הצ"צ לתהלים (צו, יג). וראה בפ"י מהרז"ו במדרש שם הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל.
- (12) נדה ל, ב.
- (13) ר"ה טז, ב.

ספרים נפתחים בר"ה, צדיקים נכתבים לאלתר לחיים, רשעים כו', וא"כ, איך אפשר להיות בשמחה. גם צריך להבין, הלא כתיב¹⁴ כי המשפט לאלקים הוא, ועל בני ישראל נאמר¹⁵ אשר לו אלקים קרובים אליו, כדכתיב¹⁶ בנים אתם לה' אלקיכם, וכתיב¹⁷ למען אחי ורעי, והרי קרוב פסול לדון¹⁸. וגם צריך להבין מ"ש ישפוט תבל בצדק, מהו ענין בצדק, ומהו דיוק הלשון תבל דוקא.

אך הענין הוא, דהנה אמרו רז"ל במדרש¹⁹ כל השביעין חביבין, בימים שביעי חביב, יום השבת, שנאמר²⁰ ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו (ואמרו רז"ל²¹ ברכו במן וקדשו במן, וכן אמרו רז"ל²² קדשו במאור פניו של אדם, שאינו דומה מאור פניו של אדם בחול למאור פניו של אדם בשבת), בחדשים שביעי חביב, חודש השביעי, שהוא מושבע בכל שברכו בגשמיות וברוחניות, כמארז"ל²³ גיתות בתוכו ברכות בתוכו, שהוא עת האסיף, וכמו"כ ברוחניות, שיש בו מצוות הרבה, שופר ר"ה ויוהכ"פ סוכה וד' מינים ושמיני עצרת. ולכן גם בארץ שביעית חביבה, דכשם שישנם שבעה רקיעים, שמים ושמי השמים ורקיע ושחקים זבול ומעון וערבות, וכתיב²⁴ סולו לרוכב בערבות בי"ה שמו, היינו, שערבות שהוא השביעי הוא החביב, לפי שבו נמצאים נשמותיהם של צדיקים כו'²⁵, ולכן הרי זה חביב אצל הקב"ה להיות רוכב עליהם, כמו כן הוא גם בארץ, שיש לה שבעה שמות, ארץ אדמה ארקא גיא צי' נשי' תבל, הנה תבל שהוא השביעי הוא החביב, ועז"נ ישפוט תבל בצדק, תבל דייקא.

ג) ולהבין זה צריך להקדים תחילה ענין המשפט, שהוא על כללות העבודה בשנה שעברה בקיום התומ"צ, בכל ג' הקוים דתורה עבודה וגמ"ח, שהם ג' הדברים שעליהם העולם עומד²⁶, שכללותם הו"ע של צדקה. דהנה, גם התורה הו"ע של צדקה²⁷, שהרי התורה מצד עצמה היא באין ערוך כו', והמשכחה בעולם הו"ע של צדקה. וחיבור זה (שהתורה תומשך בעולם) פועלים נש"י ע"י עבודתם, והיינו, לפי שמחשבתם של ישראל קדמה אפילו למחשבתה של תורה²⁸. וכמו"כ עבודה,

(14) דברים א, יז.

(15) ואתחנן ד, ז.

(16) פ' ראה יד, א.

(17) תהלים קכב, ח.

(18) מדר"ר"פ שופטים (הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל).

(19) ויק"ר פכ"ט, יא.

(20) בראשית ב, ג.

(21) ב"ר פ"א, ב. פרש"י עה"פ.

(22) ב"ר שם.

(23) ויק"ר שם, ח.

(24) תהלים סח, ה.

(25) חגיגה יב, ב.

(26) אבות פ"א מ"ב.

(27) ראה לקו"ת שה"ש מד, ב (הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל).

(28) ב"ר פ"א, ד.

שהו"ע עבודת הקרבנות, ובזמן הזה הו"ע התפלה, הרי זה קשור עם צדקה, כמארוז"ל²⁹ ר"א יהיב פרוטה לעני והדר מצלי, שנאמר³⁰ אני בצדק אחזה פניך. והיינו, שע"י הצדקה נעשה בתפלה הענין דאחזה פניך, פניך דייקא, בחי' פנימיות האלקות שמתגלית ע"י פנימיות הנשמה, ולכן התפלה היא על הוי' (ותתפלל חנה על הוי')³¹, למעלה משם הוי'³². וזהו מ"ש ישפוט תבל בצדק, ב' צדק, שהם ב' בחי' צדק, בחי' הצדק שבגמ"ח ותפלה, שהו"ע הצדקה שבהגבלה, ובחי' הצדק שבתורה, שהו"ע הצדקה בלי הגבלה.

ד) ולהבין בפרטיות יותר מעלת הצדקה שעז"נ ר"א יהיב פרוטה לעני והדר מצלי שנאמר אני בצדק אחזה פניך, הנה, ענין הצדקה הוא להחיות רוח שפלים, שהוא העני שאין לו כלום, וכאשר נותן לו צדקה הרי הוא מחי' אותו, ועי"ז מעורר למעלה ג"כ ענין להחיות רוח שפלים, שהם ג' עולמות ב"ע, שנקראים שפלים, ע"ש שמקור התהוותם הוא רק מבחי' המלכות שהיא בחי' הארה בלבד, כמ"ש³³ כי נשגב שמו לבדו (ורק) הודו (זיו והארה בלבד) על ארץ ושמים, ולכן צריך להחיות רוח שפלים, היינו, שגם בב"ע יורגש אור האצילות, וזהו ענין הצדקה למעלה שנפעל ע"י הצדקה למטה. ועי"ז נמשך אח"כ בתפלה גילוי אור שלמעלה מהשתלשלות, שהו"ע הארת אוא"ס מבחי' פנים, אחזה פניך.

ובפרטיות יותר הנה בענין הצדקה גופא ישנם ב' אופני עבודה. דהנה אמרו חז"ל³⁴ הנותן פרוטה לעני מתברך בששה ברכות והמפייסו מתברך ב"א ברכות. והענין בזה, שנתנית פרוטה לעני היא לצורך גופו, וכיון שעי"ז הוא מחי' את גופו בלבד, אזי גם פעולתו בענין הצדקה למעלה היא רק להמשיך אור האצילות לבי"ע. וכמרומו גם בלשון פרוטה, שהוא פרט ו"ה³⁵, דהיינו להמשיך ולהפריט בחי' הוא"ו אל הה"א, וכמבואר בסידור³⁶ בד"ה אדני שפתי תפתח בענין קול ודיבור, שהקול הוא בחי' כלל, והדיבור הוא בחי' פרט שמפרט מה שבכלל, כי הקול הוא בחי' כללות על כל האותיות, והאותיות הם בחי' פרטיות כו'. וזהו"ע פרוטה להפריט בחי' הוא"ו אל הה"א. ולכן מתברך בוא"ו ברכות, כנגד אות וא"ו דשם הוי'. אמנם, פיוס העני אינו ענין הנצרך לגופו בלבד, כי אם ענין של הנחת הדעת, והיינו, שהעני מצד עצמו הוא בהתמררות כו', לפי שיש לו תרעומת על כך שהוא עני, וכמ"ש³⁷ תפלה לעני כי יעטוף גו', שתפלתו היא על עצם היותו עני, דעם

29 ב"ב יו"ד, א.

30 תהלים יז, טו.

31 שמואל"א א, י.

32 ראה תו"א משפטים עט, ב. לקו"ת נצבים מח, ב. שבת שובה סה, א.

33 תהלים קמח, יג.

34 ב"ב ט, ב.

35 של"ה רסג, סע"ב.

36 עם דא"ח רלו, ג ואילך.

37 תהלים קב, א. וראה סה"מ תרכ"ז ע' תכט ואילך. ד"ה ארשב"נ תר"ץ (סה"מ קונטרסים ח"א קיח, ב

ואילך). וראה גם ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (קה"ת תש"ז. תשנ"ז) ע' 16.

היות שסדר הבריאה הוא באופן שצריך להיות החילוק דעשיר ועני³⁸, מ"מ, טוען למה צריך הוא להיות העני. וכאשר מדברים על לבו של העני ומניחים את דעתו כו' עד שמתפייס, הרי זה ענין נעלה יותר מאשר נתינת פרוטה לצרכי גופו בלבד. ולכן עי"ז פועלים (לא רק המשכת אור האצילות בבי"ע, אלא גם) המשכת פנימיות האלקות. וזהו שהמפייסו מתברך בי"א ברכות, כידוע שמספר י"א מורה על בחי' שלמעלה מעשר ספירות³⁹, וע"ד לפני הוי', למעלה מהוי"⁴⁰. וזהו גם שפיוס אותיות יוסף, דהנה ביוסף כתיב⁴¹ אלה תולדות יעקב יוסף, והיינו, שענינו של יעקב הוא באצילות, אבל התכלית היא שיומשך גם בבי"ע, וזהו ענינו של יוסף שהוא המשביר בר לכל הארץ⁴², שהו"ע ההמשכה למטה, וכדי שיומשך למטה צריכה להיות ההמשכה מבחינה נעלית ביותר כו'. וזהו"ע יהיב פרוטה לעני והדר מצלי, היינו שתחלה צ"ל יהיב פרוטה, ועי"ז בא אח"כ להיות אחזה פניך, המשכה פנימית, כמו ע"י ענין הפיוס.

(ה) **והנה** ב' האופנים הנ"ל בעבודת הצדקה (הנותן פרוטה לעני והמפייסו) צריכים להיות קודם התפלה. והענין בזה, דהנה, בנוגע לתפלה אמרו רז"ל⁴³ תפלות אבות תקנום, וכמו"כ אמרו רז"ל⁴⁴ שג' הרגלים הם כנגד ג' האבות, פסח כנגד אברהם, שבועות כנגד יצחק, וסוכות כנגד יעקב. ונמצא, שענין התפלה וענין הרגלים הם מדרגה אחת. והנה, בענין הרגלים כתיב⁴⁵ שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני הוי' אלקיך במקום אשר יבחר, היינו, שבביהמ"ק שהי' מכוון נגד ההיכלות⁴⁶ הי' גילוי פני הוי' אלקיך, וכמו"כ בתפלה שסדרה נתקן נגד ההיכלות⁴⁷ יש בה הגילוי דפני הוי' אלקיך. והנה, הגילוי דפני הוי' אלקיך בביהמ"ק הי' נעשה ע"י ענין ההשתחוואה, כמ"ש לראות ולהשתחוות כו'. ובענין ההשתחוואה יש ב' בחינות⁴⁸. השתחוואה חיצונית שהיא כדמיון השתחוואת העבד אל האדון שהיא בדרך כפי' והכרח, שיכול להיות שאין רצונו לזה כלל, אלא שמשתחווא מצד יראת האדון, באופן של קבלת עול. והשתחוואה פנימית שהיא בבחי' חפץ ורצון, ובאופן שכל כחותיו מתבטלים כו'. וב' הבחי' שבענין ההשתחוואה הם ע"ד ב' הבחי' דשמיעה וראי', דהיינו, שכאשר העבודה היא בחי' שמיעה בלבד, הרי זה פועל השתחוואה

(38) ראה תנחומא משפטים ט.

(39) ראה אוה"ת במדבר ע' קכת. ובכ"מ.

(40) ראה גם לקו"ת אחרי כז, ד. ובכ"מ.

(41) וישב לו, ב. וראה ביאורי הזהר פ' ויחי — לאדמו"ר האמצעי כט, ד ואילך. ולאדמו"ר הצ"צ ח"א

ע' קסח ואילך. אוה"ת ויחי שפה, ב ואילך. שפה, ב ואילך. שצב, א ואילך. תצ, ב ואילך.

(42) ע"פ מקץ מב, ו.

(43) ברכות כו, ב.

(44) בקונטרס הנ"ל: במד"ר. ובהערת כ"ק אדמו"ר שליט"א: "צ"ע מקומו. לע"ע מצאתיו בזה"ג רנו, ב"

(וראה גם סה"מ תרל"ג ח"א ע' ד. ובהמ"מ שם).

(45) פ' ראה טז, טז.

(46) ראה זה"ג קסא, ב. תר"א לך לך (יב, ג) — הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל.

(47) סידור [האריז"ל] במקומו ועוד (הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל).

(48) ראה לקו"ת ברכה צח, ב (הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל).

חיצונית בלבד, אך כאשר העבודה היא בבחי' ראי', הרי זה פועל השתחוואה פנימית. וכמו"כ יש בתפלה ב' ענינים אלו, דהנה, התפלה היא סולם מוצב ארצה גו'⁴⁹, והיינו, שהתחלת התפלה היא באופן דאחרי הוי' אלקיכם תלכו'⁵⁰, אחרי הוי' היינו למטה מהוי', ובבחי' אחוריים וחיצוניות בלבד, שזוהי העבודה באופן של קבלת עול. אך גמר ותכלית העבודה היא להיות אחזה פניך, בבחי' פנימיות, לפני הוי', דהיינו למעלה מהוי'. וב' ענינים הנ"ל שבתפלה שכללותם קבלת עול והשגה, באים ע"י ב' אופני העבודה בענין הצדקה, הנותן פרוטה לעני והמפייסו.

ו) **ובזה** יוכן מ"ש ישפוט תבל בצדק, דהנה, מבואר בלקו"ת⁵¹ שתבל הוא ב"פ ארי', והיינו שבאופן העבודה דארי' שהו"ע עבודת האהבה⁵² (כללות העבודה, כמאמר⁵³ לית פולחנא כפולחנא דרחימותא) יש ב' בחינות, ובכללות הרי זה ההפרש שבין שרפים לאופנים, שהשרפים אומרים קדוש לפי שמשיגים איך שהוא ית' קדוש ומובדל מגדר עולמות ולכן הם רוצים ליכלל וליבטל אליו ית', וזהו מחמת הטעם וההשגה בגדולת אוא"ס ב"ה, אבל האופנים הם ברעש גדול מחמת העדר ההשגה. וכמו"כ ישנם ב' בחי' אלו בנש"י, יש בעלי דעה המשיגים גדולת הבורא ית', והם רוצים להכלל מחמת ההשגה (שזוהי עבודה שבבחי' ראי'), ויש בחי' המון עם שאינם משיגים כלל, ועכ"ז הם רוצים ליכלל כו', כדמיון האופנים (שזוהי עבודה שבבחי' שמיעה, קבלת עול), כי כאו"א מישראל יכול לבוא לבחי' ארי'. ולכן נאמר ישפוט תבל דוקא, כי בבחי' תבל מרומזים ב' הבחי' שבנש"י. וזהו גם מש"נ ישפוט תבל בצדק, ב' צדק, שהם ב' הבחי' דצדק, צדק דצדקה ותפלה, וצדק דתורה (כנ"ל).

ז) **אמנם** ענין המשפט (ישפוט תבל בצדק) אינו ענין של דין בלבד, אלא הכוונה היא שעיי"ז יומשך גילוי אור נעלה ביותר. והענין בזה, שכללות ענין הדין למעלה הוא בשביל שעיי"ז יהי' גילוי אור נעלה יותר, וכפי שמצינו גבי ר"ה וסוכות [שמרומזים בתיבת ארי' (שזהו"ע תבל, ב"פ ארי'), כידוע⁵⁴ שארי' ר"ת אלול ראש השנה יום הכיפורים הושענא רבה], שעז"נ⁵⁵ שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, היינו, שבחי' שמאלו שהוא הדין דר"ה הרי זה רק בשביל להיות הגילוי דימינו תחבקני בחג הסוכות. ויתירה מזה, שלא זו בלבד שענין הדין הוא בשביל שעיי"ז יהי' גילוי אור נעלה יותר, אלא שמלכתחילה אין זה ענין של דין כלל, כי אם, ע"ד שנתבאר בזהר⁵⁶ על הפסוק⁵⁷ שמים לא זכו בעיניו, שענין זה הוא

49 ויצא כח, יב. זח"א רסו, ב. שו, ב. תקו"ז תמ"ה (פג, א).

50 פ' ראה יג, ה.

51 סד"ה ואהי' אצלו (במדבר יח, ד).

52 ראה תו"א ויחי מה, סע"ד. לקו"ת ר"פ עקב.

53 ראה זהר ח"ב נה, ב. ח"ג רסז, א. לקו"ת שלח מב, ג.

54 של"ה ריש מסכת ר"ה (ריג, א). שם תושב"כ פ' שופטים (שעת, ב). סידור של"ה במקומו. וראה אוה"ת

דרושים לר"ה ע' איתכב ואילך. נ"ך ח"ב ע' אינו ואילך. ע' איתסז.

55 שה"ש ב, ו.

56 ח"א רו, א.

57 איוב טו, טו.

למעליותא, שמפני חביבותן לכן לא זכו בעיניו, וכמשל האדם שיש לו כלי נאה או בנין נאה, שכל מה שהכלי חביב עליו יותר הוא מתקנה יותר ודומה לו שעדיין לא ניתקנה היטב וצריכה תיקון עדיין.

וזהו ג"כ מש"נ⁵⁸ והוא ישפוט תבל בצדק, והוא דייקא, וידוע מארז"ל⁵⁹ חמשה הוא לטובה כו' אית לן חד הוא טבא מן כולהון, הוא ה' אלקינו⁶⁰, שמדת רחמיו לעולם. והענין בזה, דהנה, ענין הדין ומשפט הוא מצד שם אלקים, כמ"ש⁶¹ כי המשפט לאלקים הוא, ומ"מ נאמר כאן לפני הוי' כי בא לשפוט. אך הענין הוא, כידוע שיש⁶² ב' בחי' שמות אלקים, הא', כמ"ש⁶² וידעת גו' כי הוי' הוא האלקים. והב', ששם הוי' בעלותו לעתיק כאלקים יחשב. וזהו מש"נ לפני הוי' כי בא לשפוט, למעלה משם הוי', והיינו לפי ששם הוי' עולה לעתיק, שלכן כאלקים יחשב, ששם הוי' ע הדין ומשפט. וזהו גם מ"ש והוא ישפוט תבל בצדק, והוא דייקא, הוא דא עתיקא⁶³, ובבחי' זו הנה גם הדין הוי' של רחמים, היינו שענינו הוא צחצוח הכלי.

(ח) **וזהו**⁶⁴ יעלוז שדי וכל אשר בו, להיות שע"י הדין ומשפט דר"ה נמשך אור נעלה ביותר. וזהו ג"כ מה דאמרו במדרש⁶⁵ הובא בטור הלכות ר"ה⁶⁶, אומה זו יודעת אופי' של אלקי', דכל האומות מתעטפים שחורים ולובשים שחורים, אבל ישראל לובשים לבנים ומתעטפים לבנים, לפי שיודעים שהקב"ה יעשה להם נס. דלכאורה אינו מובן מהו השמחה דלובשים לבנים, דאף אשר יודעים שיעשה להם נס, מ"מ, הרי הוי' יותר טוב שלא יהי' משפט כלל. אך הענין הוא, שהמשפט דר"ה הוא בשביל המשכת אור נעלה יותר, ולזה היא השמחה. וזהו מ"ש יעשה להם נס, דנס הוא למעלה מהטבע, דהיינו אור שלמעלה מהשתלשלות. כי זה היום תחלת מעשיך, כי המל' נכללה בבחי' המלך המרום לבדו מאז, בחי' שמו בבחי' הוא לבדו הוא, ומשם צריך להמשיך. אמנם להיות שנמשך אור נעלה ביותר, הרי יש מקטרגים שלא יומשך האור, לזה הוא אומר, אתם נצבים היום כולכם לפני הוי', דכל המדריגות שבנש"י, ראשיכם שבטיכם גו' היינו בעלי השגה שעבודתם הוא ע"ד עבודת השרפים, מחוטב עציך עד שואב מימך שעבודתם הוא בקבלת עול ע"ד עבודת האופנים, הנה כל המדריגות נצבים קיימים ועומדים וזוכים בדין, שיומשך להם האור נעלה, לפני הוי', למעלה משם הוי', ונמשך זה למטה מטה בעוה"ז בכל עניני הדין

(58) תהלים ט, ט.

(59) ב"ר פל"ז, ג.

(60) תהלים קה, ז. דברי הימים א טז, יד.

(61) ראה לקו"ת דברים סד, ג ואילך (הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בקונטרס הנ"ל).

(62) ואתחנן ד, לט.

(63) זח"ג קעח, ב.

(64) מכאן עד סוף המאמר הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.

(65) יל"ש ואתחנן רמז תתכה.

(66) או"ח סו"ס תקפא.

ומשפט דראש השנה⁶⁷, שיהי' אַ געזונטער יאַהר אַ לעבעדיקער יאַהר און אַ פריילעכער יאַהר בכל הפרטים, ובבני חיי ומזוני רויחי.

